

Страховий фонд страховика формується за рахунок внесків, які сплачуються окремими фізичними та/або юридичними особами, головною особливістю його формування є те, що він знаходиться у розпорядженні спеціально створеної господарської організації (страховика, страхової компанії). При такому страхуванні метою страхувальника є отримання грошової компенсації збитків, розмір якої повинен перебільшувати розмір сплаченої страхової премії. Саме такий інтерес спонукає страхувальника до участі у страхових відносинах. Таким чином, підґрунтям формування страхового фонду страховиками є солідарність страхувальників при настанні страхового випадку. Проте, головною особливістю такого страхового фонду є особливий режим цільового використання коштів страхового фонду - виключно з метою здійснення страхових виплат страхувальникам.

Економічна доктрина по різному підходить до питання що саме являє собою страховий фонд страховика і яка його структура. Так Л.М. Горбач, на наш погляд помилково визначає, що страховий фонд страховика складається із статутного фонду, страхових резервів, гарантійного фонду та вільних резервів страховика. На нашу думку розуміння Л.М. Горбач структури страхового фонду є надто широким, та помилковим є включення до страхового фонду страховика статутного капіталу. Статутний капітал страховика як і будь-якого іншого суб'єкта господарювання, за теорією О.С.Янкової, визначає виключно: 1) юридичні передумови для визнання її самостійним суб'єктом права й учасником правовідносин; 2) економічні передумови для майнової незалежної участі у комерційному обороті, тому що суть цієї участі залишилася незмінною у змінюваних суспільно-економічних умовах; 3) можливість реалізації заходів відповідальності по зобов'язаннях; 4) умови для реалізації принципу окремої відповідальності засновника і заснованого ним підприємства.

Сучасна господарсько - правова доктрина передбачає, що статутний капітал не повинен виконувати функцію захисту інтересів кредиторів. Як вірно вказує Ю.В. Хорт, аналіз кожного з елементів доктрини підтримання капіталу дозволяє стверджувати, що вона не лише не захищає інтерес кредиторів у платоспроможності товариства, а й негативно впливає на здатність статутного капіталу бути механізмом залучення інвестицій до товариства. Прокредиторська концепція статутного капіталу не відповідає сучасному стану регулювання економічних відносин, а тому підлягає скасування.

В свою чергу економісти А.М. Годін та С.В. Фурміна вірно вказують, що теорія страхового фонду побудована на обсязі фінансових ресурсів, які необхідні страховику для виконання страхових зобов'язань, і розуміють страховий фонд, як такий, що дорівнює обсягу страхових резервів.

Чинне законодавство України не вміщує поняття страхового фонду. Проте у ст.1 Закону України «Про страхування» зазначено, що саме за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати фізичними та юридичними особами страхових платежів здійснюється захист майнових інтересів фізичних та юридичних осіб.

Аналізуючи чинне законодавство України, зокрема ст.31 Закону України «Про страхування», стає зрозумілим, що мова іде про страхові резерви, адже саме вони, утворюються страховиками з метою забезпечення майбутніх виплат страхових сум і страхового відшкодування залежно від видів страхування (перестраховання), джерелом утворення яких є страхові платежі.

Страхові резерви відносять до спеціальних фондів страхової компанії, саме вони забезпечують фінансову надійність страхової компанії і відображають обсяг її страхових зобов'язань за укладеними договорами страхування.

Проведений аналіз дозволяє нам навести класифікацію страхових фондів: 1) за ретроспективною ознакою (історією виникнення): самострахування, взаємного страхування, комерційного страхування; 2) за ступенем централізації (за формою організації): централізовані (державні, страхові резерви страховика, перестраховика, товариства взаємного страхування), децентралізовані (страхові фонди товаровиробника, суб'єкта господарювання); 3) за критерієм суб'єкта (розпорядника): такі, що формуються суб'єктом господарювання (товаровиробником), такі, що формуються страховиком, такі, що формуються державою; 4) за порядком формування (предметним критерієм): грошові, натуральні; 5) за формою власності: державні (як ті, що формуються за рахунок державного бюджету, державний матеріальний резерв, як і ті комерційні страховики єдиним власником яких є держава), приватні; 6) за порядком створення: обов'язкові, добровільні; 7) за рівнем організації: загальнонаціональний (як сукупність всіх страхових фондів, що створюються в державі), державні (централізовані), приватні (децентралізовані, страхові фонди суб'єктів господарювання).

Таким чином терміну «страховий фонд страховика» можна надати наступного визначення – це страхові резерви страхової компанії, які формуються за рахунок грошових внесків страхувальників і відбивають обсяг її страхових зобов'язань за укладеними договорами страхування та утворюються з метою забезпечення майбутніх виплат страхових сум і страхових відшкодувань залежно від видів страхування (перестраховання).

УДК 327.7.-053.81:341.171:061.1 (ЄС) (045)

Широкова-Мурараш О.Г.,

к.і.н., доцент,

Інститут міжнародних відносин,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Новосад Я.А.,

студентка,

Інститут міжнародних відносин,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ПРОГРАМА «МОЛОДЬ» ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕАЛІЗАЦІЇ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Молодь в сучасному розумінні – є особливою соціально-віковою групою, що відрізняється віковими рамками та власним статусом у суспільстві: перехід від дитинства та юності до соціальної відповідальності. Деякі вчені сприймають молодь як групу молодих людей, яким суспільство представляє можливість соціального становлення, забезпечуючи їх певними пільгами, але обмежуючи можливість активної участі в певних сферах життя соціуму. Саме так можна визначити